Pregaria.cat

Entrada

Consoleu, consoleu el meu poble - II setmana d'Advent

“Consoleu, consoleu al meu poble, diu el vostre Déu, parleu amorosament a Jerusalem”“ (Isaias 40, 1...)

Enmig de tants retrets, alarmes socials, crítiques, presagis negres i depressions, avui, Isaïes, inspirat, ens comunica: *“Consoleu, consoleu al meu poble”.*

Quan va entrar el Josep Lluís es va fer un silenci absolut. Tots es van posar drets, eren els seus millors amics, i sense presses un a un el van abraçar. Ni paraules inútils, ni demostracions extremes de dolor. Tothom seu i ell, que fa poques hores ha perdut a la Rosa, trenca el silenci: “gràcies”.

Poc a poc es va anar obrint la conversa. Tots volien estar a prop d’ell i compartir el seu dolor, i el dels seus dos fills. No va caldre posar-se d’acord, sense ni pensar-ho la conversa es va centrar ràpidament en la Rosa. Cadascú va expressar el que havia significat en les seves vides. Recordaven els anys de solters, el casament, la professió, el barri, els anys viscuts al poble de La Garrotxa....etc. I al final va ser ell qui va estar explicant uns records tan bells, emocionants i colpidors que quan eren ja les dues de la matinada i decidirem tornar cadascú a casa seva, s’havia creat un ambient de fonda fraternitat i consol.

En l’Advent d’enguany la Paraula de Déu ens mou a consolar persones que s’ho passen malament i també molta gent, que viu alarmada perquè a través dels mitjans de comunicació no fa sinó rebre males noves, presagis negatius, prediccions on tot sembla que hagi d’anar pitjor.

Que ningú pensi que ell no pot ajudar a ningú, que no és capaç de donar un petit consol ni que sigui a un familiar o a un veí .... tots podem. La pregunta cal fer-la al nostre cor, on hi ha el millor de nosaltres mateixos. Només ens cal recordar les fondes paraules de Pablo Neruda:

... Y si no das más,

Y tan solo encuentras lo que hay en tus manos,

piensa que dar amor nunca es en vano.

Sigue adelante sin mirar atrás.

Jesús Renau sj.